

Meditatieve minimal kunst versus video over machogedrag aan Zuid-as

Nieuwe Vide werpt 'flinke kluif' toe

DOOR WILMA KLAVER

HAARLEM - Nieuwe Vide directeur Jaring Dürst Britt heeft zich een jaarlang van zijn aardigste kant laten zien. Toegankelijke exposities, veel kleur en verhaal, en ineens haalt ie uit met minimal en abstract.

De grote zaal is nu een white cube waar Maarten Overdijk, Peggy Franck en Charl van Ark hun werk aan de wanden - en voorzichtig de ruimte inschuiwend - laten zien. Tegen muren geleund staan wat groepjes perspex paaltjes, sommige licht beschilderd (Peggy Franck), achterin op de vloer liggen vijf donkerbruine 'tegels' op rij, er hangt een tweeluik met wat ruiten/strepen (Maarten Overdijk) en langs een wand ligt op de vloer een glimmend langgerekt donkergroen vlak met erboven wat donker glimmende panceltjes (Charl van Ark). Kijk je langer dan zie je steeds meer, alsof je ogen aan de white cube moeten wennen. Dan zie je een heuvellandschap in de installatie 'Mitte der Welt' van Van Ark, humor en poëzie in het werk van Franck en een subtiele gelaagdheid in de doeken van 'onderzoeker' Overdijk.

Maarten Overdijk (1977) is de 'focuskunstenaar', vertelt Dürst Britt. Dit jaar presenteert de curator 'driemanschappen' met als focus een favoriet kunstenaar. De formule is dat deze

'Panorama' (1998-2009) en 'Mitte der Welt' (2007-2012), Charl van Ark. Vooraan 'Octagonal sculpture', Maarten Overdijk (2012).

FOTO WILMA KLAVER

een mede-exposant uitnodigt. Dat werd Peggy Franck (1978). Dürst Britt kiest de derde erbij, in dit geval Charl van Ark (1951). „Ik heb ze bij elkaar in de ring gezet. Hoewel, ze kunnen goed met elkaar overweg hoor. Hun werk heeft veel gemeen.”

Alliedrie zoeken de grenzen

op tussen sculptuur en schilderkunst. Neem 'Two frames' van Overdijk. In de vijf centimeter dat ze dik zijn creëert hij maximaal diepte-effect met vijf lagen; van achter naar voor een zwarte band, een aluminium en een houten frame, een semi-transparant vel en een strookje

wit tape. Franck heeft humor, noemt een onbewerkt groepje perspex paaltje 'Nudes' en een groepje geel beschilderde: 'Reintroducing the familiar: Yellows'.

Voor de kunstenaars was het een groot plezier de expositie te maken, zegt Jaring. „Maar voor

het publiek is het een flinke kluif”, geeft hij direct toe. „Toch is het belangrijk dit te laten zien. Het is een ontwikkeling die al een tijdje aan de gang is: kunstenaars die met minimale abstracte middelen de ruimte manipuleren.” Hoe verbluffend dicht het werk van dertiger Overdijk bij zestiger Van Ark staat, bewijst diens 'Panorama', een groot doek met een ruitpatroon ontstaan door lichtinwerking (1998-2009).

Als om het publiek te verzoeven toont Dürst Britt in de kleine zaal de video 'Economic primacy' van Julika Rudelius (17:56 min, 2005) waarin afwisselend op twee schermen vijf succesvolle mannen in een door Rudelius geënceneerd kantoor (flesje spa, sap en fruit op bureau) vertellen wat geld voor hen betekent: vrijheid, onafhankelijkheid, maatstaf. Alpha-ape op de Zuid-as. Ze geven af op het negatieve gedoe van anti-globalisten, willen af van zieligheidscultuur, hekelen een samenleving waar je geld krijgt als je niets verdient. Noemen armoede relatief: pas was ik de armste in het gezelschap'. De advocaat onder hen: 'Van die mensen die met plastic tasjes vol problemen je kantoor binnenkomen had ik na een jaar wel genoeg.' Exit 'pro deo'.

Nieuwe Vide, 'Maarten Overdijk, Peggy Franck, Charl van Ark' Julika Rudelius. T/m 24 feb. Minckelersweg 6, Haarlem.